FASTIGHETSÄGARNA

Landsbygds- och infrastrukturdepartementet
li.remissvar@regeringskansliet.se
li.bb@regeringskansliet.se

Diarienr: **LI2026/01654**

Stockholm den 4 november 2026

# Remissyttrande över Europeiska kommissionens förslag till förordning om att fastställa ett ramverk för åtgärder i medlemsstater för att trygga bostäders överkomlighet och tillgänglighet COM(2026) 599

## Bakgrund

EU-kommissionen överlämnade den 9 september 2026 ett förslag till förordning om ett ramverk för åtgärder i medlemsstater för att trygga bostäders överkomlighet och tillgänglighet på särskilt ansträngda bostadsmarknader, COM(2026) 599. Förslaget presenterades tillsammans med rekommendationer till medlemsstater och kommuner ämnade att påskynda en ökning av bostadsutbudet på sådana marknader, C(2026) 6318. Förordningsförslaget och rekommendationerna utgör tillsammans den del av den europeiska planen för åtkomliga bostäder som benämns Affordable Housing Act.

Med förordningsförslaget vill EU-kommissionen skapa större rättslig förutsägbarhet om när och hur myndigheter får begränsa korttidsuthyrning samt förvärv och användning av mark och bostadsfastigheter utan att bryta mot EU:s regler om fri rörlighet för tjänster och kapital. Förslaget ska underlätta lokala åtgärder mot bostadsbrist på särskilt ansträngda bostadsmarknader. Restriktionerna måste samtidigt vara väl underbyggda, proportionerliga och inte mer långtgående än nödvändigt.

Fastighetsägarna Sverige (”Fastighetsägarna”) har beretts möjlighet att lämna synpunkter på kommissionens förslag.

## Sammanfattning

Fastighetsägarna Sverige

- **anser** att Sverige bör avstyrka förordningen i sin nuvarande utformning,

- **anser** att kommissionen inte på ett övertygande sätt har motiverat förordningens förenlighet med proportionalitets- och subsidiaritetsprinciperna,
- **anser** att förslaget inte i tillräcklig utsträckning skulle öka rättssäkerheten, transparensen och förutsebarheten för företag på den inre marknaden,
- **anser** att sekundärbostäder som används för tillfälligt boende för medarbetare eller andra nyckelpersoner knutna till företag eller organisationer bör undantas,
- **anser** att förvärv och användning av mark inte bör omfattas av förordningen,
- **anser** att kommissionen, om mark ändå ska omfattas, behöver motivera behovet av reglering på unionsnivå bättre, precisera vilka typer av markförvärv och markanvändning som avses samt tydligt avgränsa förordningen i förhållande till medlemsstaternas befogenheter på plan-, mark- och fastighetsområdet,
- **tillstyrker** att de bostadspolitiska åtgärder som omfattas av förordningen villkoras med tydliga, transparenta och rättssäkra kriterier som begränsar utrymmet för godtyckliga bedömningar av bostadsmarknaden,
- **anser** dock att indikatorerna och tröskelvärdena i **artikel 6** inte är optimalt utformade för svenska förhållanden,
- **anser** att en eventuell förordning i stället bör medge större utrymme för nationella förhållanden och särdrag, till exempel genom ett antal valbara objektiva indikatorer och tröskelvärden som är berättigade, proportionerliga och tillräckligt transparenta för att säkerställa den inre marknadens funktion,
- **anser** att det behöver förtydligas vilket underlag berörda myndigheter ska publicera för att andra ska kunna kontrollera bedömningarna och återskapa beräkningarna samt få åtgärdernas förenlighet med gällande rätt prövad enligt **artikel 11**.

## Fastighetsägarnas synpunkter

### Allmänt om förslaget

Fastighetsägarna välkomnar EU-kommissionens insatser för att öka utbudet av åtkomliga bostäder och förbättra bostadsmarknadernas funktionssätt. Bostadspolitiken är emellertid i första hand medlemsstaternas ansvar och det är viktigt att gemensamma insatser respekterar denna ansvarsfördelning.

Förslagets huvudsakliga syfte är att fastställa en gemensam europeisk ram för att bedöma om bostadspolitiska åtgärder som påverkar den inre marknaden är berättigade, proportionerliga och transparenta. Enligt kommissionen ska detta skapa större förutsägbarhet och rättslig trygghet för myndigheter som under vissa förutsättningar vill begränsa korttidsuthyrning eller förvärv och

användning av mark och bostadsfastigheter. Förordningen ger i sig inte myndigheterna några befogenheter att reglera som de inte redan har. Kommissionen anger i skälen också att avsikten inte är att främja nya bostadspolitiska regleringar i medlemsstater och kommuner.

Fastighetsägarna ser positivt på att förslaget inte syftar till att harmonisera medlemsstaternas bostadspolitik eller uppmuntra dem att införa vissa bostadspolitiska åtgärder. Förslaget innebär inte heller någon skyldighet att införa restriktioner för korttidsuthyrning eller förvärv och användning av mark och bostadsfastigheter. Det är också bra. Fastighetsägarna bedömer dock att förordningens utformning riskerar att göra den policypåverkande och indirekt uppmuntra till sådana restriktioner.

Förslaget väcker samtidigt frågor, bland annat med avseende på framtida unionslagstiftning. Modellen med ett gemensamt ramverk och särskilda krav som villkor för interventioner skulle senare kunna användas i förordningar om andra typer av ingrepp på marknaden. Förslagets betydelse behöver därför bedömas även utifrån att det kan bli en förebild för ytterligare unionsreglering på bostadsområdet. Om det aktuella förslaget genom sin utformning och specifika villkor har begränsad praktisk nytta och främst utgör ett försök från kommissionen att svara upp mot politiska krav på handling, finns det skäl att ifrågasätta det utifrån såväl subsidiaritets- som proportionalitetsprincipen.

Om ramverket i stället främjar nya bostadspolitiska regleringar i medlemsstater och kommuner, tvärtemot vad som anges i skälen, behöver även denna effekt bedömas. Under utarbetandet av European Affordable Housing Plan har korttidsuthyrning och sekundärbostäder återkommande beskrivits som betydande hinder för tillgången till permanentbostäder i vissa städer och regioner. Att göra det enklare att reglera sådan användning har varit en uttalad ambition. Mot denna bakgrund bedömer Fastighetsägarna att det finns en risk att det föreslagna ramverket främjar restriktioner, även om detta inte anges som dess syfte. Att kommissionen måste respektera EU:s primärrätt och att berörda myndigheter redan har ett betydande handlingsutrymme gör det särskilt viktigt att klargöra vad förordningen tillför. Sverige bör därför kräva en tydligare redovisning av förslagets förenlighet med EU:s rättighetsstadga och subsidiaritetsprincipen. Kommissionens motivering är inte tillräcklig i dessa avseenden.

Den bostadsbrist som föranlett European Housing Act kan inte regleras bort. Den måste hanteras genom ett ökat utbud och ett bättre utnyttjande av det befintliga bostadsbeståndet. Fastighetsägarna välkomnar därför att förordningsförslaget åtföljs av en *rekommendation om överkomliga bostäder och bostadsutbud på ansträngda bostadsmarknader*. Rekommendationen fokuserar på snabbare tillståndsprocesser, byggande och investeringar, att göra mark tillgänglig för bostäder samt ett effektivare utnyttjande av befintliga byggnader.

Utbudsfrämjande åtgärder omfattas emellertid endast av rekommendationer. Förordningsförslaget måste därför bedömas utifrån hur det skulle fungera om sådana åtgärder inte genomförs med den skyndsamhet som krävs. Mot denna bakgrund och av de skäl som utvecklas nedan anser Fastighetsägarna att Sverige inte bör acceptera förordningen i dess nuvarande utformning.

## Behov av förordningen

I **skäl 3** beskrivs hur en omfattande användning av bostäder för andra ändamål än primärboende, däribland kommersiell korttidsuthyrning, kan förvärra efterfrågetrycket på vissa lokala bostadsmarknader. Sådana bostäder uppges kunna utgöra en betydande andel av bostadsbeståndet. Det anges också att många uthyrare erbjuder flera bostäder samtidigt för korttidsuthyrning. Beskrivningen motsvarar situationen i vissa större turistregioner i södra Europa och i vissa större städer med omfattande turism. Fastighetsägarnas bedömning är att det i Sverige saknas lokala bostadsmarknader med en motsvarande problembild.

I skälet anges även att hyror kan pressas uppåt när efterfrågan ökar samtidigt som utbudet av bostäder för permanentboende minskar. Det svenska hyressättningssystemet bygger emellertid på bruksvärden, som inte ska följa fluktuationer i utbud och efterfrågan, och kollektiv förhandling med en hyresgästorganisation. Ett ökat efterfrågetryck får därför inte det genomslag i hyrorna som kommissionens resonemang förutsätter.

Fastighetsägarna bedömer därför att det inte finns skäl att införa den typ av restriktioner som förordningen tar sikte på i Sverige.

Av **skäl 7 och 14** framgår att förordningen även ska underlätta för företag som verkar på flera marknader. Kommissionen framhåller att skillnaderna mellan regleringarna inom unionen ökar kostnaderna för regelefterlevnad och minskar den rättsliga förutsebarheten. Detta berör bland annat uthyrare som erbjuder bostäder i flera medlemsstater samt gränsöverskridande köpare och investerare. Enligt kommissionen påverkar skillnaderna därmed den inre marknadens funktion negativt.

Fastighetsägarna delar uppfattningen att gemensamma villkor för när restriktioner får införas, hur långtgående de får vara och hur länge de får gälla idealiskt skulle ge sådana fördelar. Vi är dock inte övertygade om att förslaget uppnår detta. För det första finns redan regleringar som skiljer sig väsentligt åt och som inte kommer att omfattas av förordningens krav. Medlemsstater och lokala myndigheter kommer dessutom även fortsättningsvis att ha stor frihet att utforma och ändra sina åtgärder, förutsatt att förordningens krav är uppfyllda. Kommissionen får också möjlighet att genom delegerade akter justera tröskelvärdena för bedömningen av en ansträngd bostadsmarknad. Lägg till det skrivningen i **Artikel 2.2** som riskerar att öppna möjligheter att komma runt förordningen.

För det andra lämnar kraven, med sin nuvarande utformning, ett betydande utrymme för myndigheternas tolkningar och bedömningar. Inom ramen för dessa krav kan myndigheter välja att låta restriktioner omfatta fler kategorier av bostäder eller användningar än i det ursprungliga beslutet. Myndigheternas eget agerande kan också bidra till att de förhållanden som motiverar interventionen består. Om de exempelvis inte genomför tillräckliga utbudsfrämjande åtgärder kan bostadsmarknaden förbli ansträngd, vilket i sin tur kan åberopas som skäl för en förlängning.

Även med ett gemensamt ramverk kommer det således att finnas betydande skillnader mellan regleringarna och en fortsatt osäkerhet för företagen. Fastighetsägarna anser att kommissionen inte

har visat att förslaget i tillräcklig utsträckning skulle förbättra rättssäkerheten, transparensen och förutsebarheten på den inre marknaden.

## Definitioner

**Artikel 4** definierar begreppet primär bostad, som i detta yttrande även benämns permanentbostad. Definitionen är central för att avgöra vilka bostäder som kan omfattas av restriktioner. Förordningen omfattar åtgärder riktade mot bostäder som inte förvärvas eller används för primärboende. Detta är en bred kategori, vilket väcker frågor om proportionalitet i förhållande till egendomsrätten och om konsekvenserna för arbetsmarknadens funktionssätt.

Fritidsbostäder och så kallade övernattningslägenheter är exempel på bostäder som kan beröras. Även bostäder som hyrs eller köps för att tillfälligt hysa medarbetare eller andra nyckelpersoner knutna till ett företag eller en organisation kan emellertid falla inom tillämpningsområdet. Detsamma kan under vissa omständigheter gälla bostäder för studerande och forskare vid universitet och högskolor, riksdagsledamöter samt andra som på grund av sitt arbete bor på mer än en ort.

Om ett sådant boende ska betraktas som en primär bostad beror på omständigheterna i det enskilda fallet. Det är inte enbart folkbokföringen som avgör. Osäkerhet om definitionens innebörd riskerar därför att försvåra eller hindra dessa boendelösningar. Det kan försämra förutsättningarna för rörlighet på arbetsmarknaden, verksamhet som bedrivs i flera länder samt högre utbildning och forskning.

För att undvika dessa konsekvenser bör förordningen tydligt undanta bostäder som används för sådana ändamål.

## Förordningens tillämpningsområde

Enligt **artikel 2** omfattar förordningen åtgärder som begränsar dels tillgången till eller tillhandahållandet av korttidsuthyrningstjänster, dels förvärv eller användning av mark och bostadsfastigheter som inte förvärvas eller används för primärboende. I **artikel 5** förtydligas att restriktionerna för korttidsuthyrning inte omfattar uthyrning av värdens egen permanentbostad.

Fastighetsägarna anser att det är olyckligt att kommersiell korttidsuthyrning och annan användning av bostäder som inte är permanentbostäder behandlas inom samma regelverk. Det rör sig om två i grunden olika situationer. Kommersiell korttidsuthyrning är en särskild näringsverksamhet. Restriktioner för andra sekundärbostäder berör enskildas rätt att förvärva, inneha och använda egendom utan att någon uthyrningsverksamhet nödvändigtvis bedrivs. De inskränkningar av egendomsrätten som kan omfattas av ramverket är långtgående.

Ramverket kan omfatta nationella eller lokala åtgärder som begränsar eller till och med förbjuder sådana förvärv. Här väcks frågor om proportionalitet, som bland annat berörs i **skälen 9–12** samt i **artikel 9** och **artikel 10**.

Fastighetsägarna anser att kommissionen inte tillräckligt tydligt anger hur myndigheterna ska visa att kraven är uppfyllda. Det gäller dels vilken objektiv analys som krävs för att visa att den användning av bostäder som ska regleras har haft en väsentlig negativ påverkan på bostädernas tillgänglighet eller överkomlighet, dels hur myndigheten ska visa att en mindre ingripande åtgärd inte skulle vara lika effektiv. Kraven på dessa bedömningar är alltför allmänt beskrivna.

**Artikel 11** ger enskilda aktörer rätt att få prövat om kraven har följts. Kostnaderna för en prövning och svårigheter att få tillgång till nödvändigt underlag kan emellertid i praktiken göra det svårt att utnyttja denna rätt.

Restriktioner för sekundärbostäder som används för verksamheters behov kan samtidigt förvärra problemen på den lokala bostadsmarknaden. Sådana boendelösningar kan vara avgörande för företag, universitet och sjukvårdsinstitutioner som behöver ordna bostäder åt medarbetare och andra knutna till verksamheten. Lösningarna har ofta valts just för att hantera ett begränsat bostadsutbud. Om möjligheterna att använda dem försämras riskerar orten att bli mindre attraktiv för företag och investeringar. Det kan i förlängningen hämma den ekonomiska tillväxt som behövs för att främja tillkomsten av fler bostäder. Dessa bostäder bör därför uttryckligen undantas i **artikel 2** och definieras i **artikel 4**.

## Särskilt om förvärv och användning av mark

Fastighetsägarna ifrågasätter att förordningens tillämpningsområde även omfattar åtgärder som begränsar förvärv eller användning av mark. Enligt **artikel 5.1 b** omfattas sådana åtgärder när marken inte förvärvas eller används för primärboende. Att markförvärv avses framgår också av **artikel 10.1 f**. Där anges att förvärvsrestriktioner endast får tillämpas på mark som förvärvas efter att åtgärden har börjat tillämpas.

Fastighetsägarna anser att detta är alltför långtgående. Förordningen är i första hand utformad med utgångspunkt i hur bostäder används. Det är betydligt mindre tydligt vad det innebär att mark, särskilt obebyggd mark, förvärvas eller används för primärboende. Därmed blir det oklart vilka markförvärv och former av markanvändning som omfattas. Det riskerar att försämra rättssäkerheten för fastighetsägare, byggherrar och investerare.

Gränsdragningen mot medlemsstaternas regler om fysisk planering och markanvändning är också oklar. I **skäl 33** anges att allmänna regler om fysisk planering ska falla utanför förordningens tillämpningsområde, förutsatt att de inte reglerar eller har till syfte eller effekt att leda till sådana begränsningar som förordningen omfattar. Samtidigt nämns användning av mark uttryckligen i **artikel 5.1 b**. Det behöver därför klargöras när en nationell plan- eller markregel ska bedömas enligt förordningen och när den faller utanför dess tillämpningsområde.

Detta väcker även en principiell fråga om kompetensfördelning och subsidiaritet. Kommissionen framhåller själv att bostadspolitik, stadsplanering och reglering av markanvändning i första hand är medlemsstaternas ansvar. Förslaget grundas på **artikel 114 FEUF** och innebär ett gemensamt unionsrättsligt ramverk som även omfattar restriktioner för markförvärv. Fastighetsägarna anser att kommissionen inte tillräckligt tydligt har visat vilket konkret gränsöverskridande problem på markområdet som motiverar detta eller varför befintlig unionsrätt och nationell reglering inte räcker.

För svensk del kan förslagets nuvarande utformning skapa ökad osäkerhet om vilka regler som kan komma att gälla för markförvärv och långsiktiga markinnehav. Mark förvärvas ofta långt innan det står klart hur den ska planläggas, utvecklas eller användas. Samtidigt har behovet av flexibla detaljplaner ökat i Sverige. Sådana planer gör det möjligt att över tid anpassa markens användning till förändrade lokala behov och förutsättningar. Om nationella eller lokala restriktioner inom ramverket knyter möjligheten att förvärva eller använda mark till en på förhand bestämd användning för permanentbostäder, riskerar denna flexibilitet att minska.

En nationell eller lokal reglering som låser markens användning redan vid förvärvet kan motverka en effektiv markanvändning när behoven förändras. Det kan påverka investeringsbeslut, markvärderingar och möjligheten att långsiktigt bygga upp och förvalta markinnehav. Förordningen riskerar också att medföra unionsrättsliga bedömningar i redan komplexa nationella plan- och tillståndsprocesser.

Det finns även en konkurrensaspekt. Om möjligheten att förvärva eller använda mark i större utsträckning villkoras av bostadspolitiska kriterier kan konkurrensvillkoren mellan olika kategorier av aktörer påverkas. Det ställer höga krav på objektivitet, transparens och icke-diskriminering. Även av detta skäl behöver unionsregleringens tillämpningsområde avgränsas tydligt.

Fastighetsägarna anser därför att hänvisningen till mark bör strykas ur **artikel 5.1 b** och övriga bestämmelser där mark omfattas. Om mark ändå ska ingå behöver kommissionen tydligt motivera behovet av reglering på unionsnivå och precisera vilka typer av markförvärv och markanvändning som avses. Förordningen måste också avgränsas tydligt i förhållande till medlemsstaternas befogenheter på plan-, mark- och fastighetsområdet.

## Bedömningen av särskilt ansträngda bostadsmarknader

Godtyckliga ingrepp på bostadsmarknaden skapar osäkerhet för de lokala aktörerna. De försämrar förutsättningarna för investeringar och för ett varierat bostadsutbud som möter olika hushålls behov. Myndigheterna riskerar också att besluta om åtgärder som strider mot unionsrätten. Tydliga, transparenta och rättssäkra kriterier för när och hur åtgärder får användas är därför angelägna. I detta avseende är kommissionens ambition vällovlig och nödvändig.

Att på unionsnivå fastställa kriterier för vad som utgör en särskilt ansträngd bostadsmarknad och samtidigt försöka undvika att lägga sig i medlemsstaternas bostadspolitik är emellertid vanskligt. Även om förordningen inte ålägger myndigheter att göra något erbjuds ett gemensamt verktyg för

att bedöma om en lokal bostadsmarknad är så ansträngd att bostadsrelaterade interventioner är berättigade, eller rentav nödvändiga. I **skäl 6** listar kommissionen exempel på åtgärder. En harmoniserad problemdefinition blir därför gärna policydrivande. Även denna möjliga påverkan behöver beaktas vid bedömningen av subsidiariteten.

Ett ytterligare problem är hur kraven har utformats. Unionen består av 27 medlemsstater och tusentals lokala bostadsmarknader med väsentligt olika egenskaper och förutsättningar. Det är därför svårt att utforma gemensamma kriterier som är relevanta för samtliga marknader. Fastighetsägarna anser att kommissionen inte har visat att de föreslagna indikatorerna, tröskelvärdena och bedömningsmetoderna är lämpliga i alla medlemsstater.

Kommissionen ger inte heller tillräcklig vägledning om hur myndigheterna ska påvisa ett orsakssamband mellan de förvärv eller den användning av mark och bostäder som de vill reglera och problemen med bostädernas tillgänglighet eller överkomlighet. Därmed riskerar förordningen att bli otillräcklig för att öka förutsebarheten och minska den rättsliga osäkerheten. Risken för rättsosäkra ingrepp består och kan rentav öka om förordningen samtidigt uppmuntrar till fler restriktioner. Kunskapsunderlaget, konsekvensbedömningarna och vägledningen för myndigheternas analyser behöver därför kompletteras med större hänsyn till nationella och lokala förhållanden.

Svenska myndigheter har enligt Fastighetsägarnas bedömning bättre förutsättningar än myndigheter i flera andra medlemsstater att ta fram data som visar om de föreslagna kriterierna är uppfyllda. Tillgängliga registerdata har stor bredd, hög relevans och god kvalitet. Statistik samlas löpande in om bostadspriser, hyror, löner och offentliga stöd till individer och hushåll. Det finns också konsultföretag med omfattande erfarenhet av att analysera hushållens förmåga att efterfråga bostäder, marknadsdjup och effekterna av olika bostadspolitiska åtgärder.

Det är därför både önskvärt och möjligt att i Sverige villkora eventuella restriktioner med tydliga, transparenta och rättssäkra kriterier. Fastighetsägarna anser dock att indikatorerna och tröskelvärdena i **artikel 6** inte är optimala för svenska förhållanden. Bostadsprisernas relation till disponibelinkomster tillmäts som regel begränsad betydelse i svenska bedömningar av bostadsbrist. Det svenska hyressättningssystemet innebär dessutom att bostadsprisernas utveckling inte får samma direkta genomslag i hyrorna som på andra marknader. Prisernas relation till inkomsterna är därför inte självklart ett ändamålsenligt mått på problemen på den svenska hyresmarknaden.

Det är därtill oklart om de föreslagna indikatorerna ska tolkas som kumulativa krav. Det framgår inte av **artikel 6.1**, men antyds i andra artiklar och skäl. Om kriterierna i **artikel 6.1** behålls bör det tydligt anges att de är kumulativa.

En bättre ordning för en eventuell förordning vore att ge medlemsstaterna möjlighet att använda indikatorer som är bättre anpassade till nationella förhållanden och särdrag. Förordningen skulle kunna ange ett antal relevanta indikatorer, från vilka medlemsstater och lokala myndigheter sätter samman några som är ändamålsenliga för berörda bostadsmarknader. Avgörande är att indikatorer och data är objektiva, transparenta och verifierbara enligt **artikel 6.3** och att kraven i **artiklarna 8–12** uppfylls.

Ett större nationellt utrymme får emellertid inte innebära att godtyckliga analyser, eller analyser som anpassas för att motivera en redan önskad reglering, läggs till grund för besluten. Det skulle strida mot förordningens intentioner. I en ny **artikel 6** bör därför ställas krav på hur många indikatorer som minst behöver användas och indikatorerna bör i görligaste mån ange relevanta och siffersatta tröskelvärden.

## Transparens

Enligt **artikel 13** ska myndigheterna offentliggöra information om de restriktioner som införs. Informationen ska omfatta den data som åberopas för bedömning av förenligheten med **artiklarna 6 – 10**, det exakta område som omfattas av interventionen och hur länge denna är i kraft.

Dessa krav är viktiga för rättssäkerheten. Fastighetsägarna anser dock att kommissionen behöver precisera vilket underlag som ska vara offentligt för att säkerställa transparens och undvika osäkerhet hos marknadens aktörer. Av **skäl 29** framgår att myndigheten, med stöd av objektiva belägg, ska visa att den verksamhet som ska regleras har haft en väsentlig negativ påverkan på bostädernas tillgänglighet eller överkomlighet under minst de tre föregående åren. Myndigheten ska också visa att åtgärden är nödvändig och proportionerlig. I bland annat **skäl 19 och 22** beskrivs indikatorer som kan användas i bedömningen.

Den analys som offentliggörs bör så långt som möjligt vara kvantifierad och presenteras på ett sätt som gör det möjligt för andra aktörer att kontrollera slutsatserna. Förordningsförslaget kräver emellertid inte uttryckligen att underliggande data, beräkningar och metodval publiceras. Det skapar osäkerhet om hur detaljerat det offentliga underlaget måste vara och riskerar att försvåra en oberoende granskning. Fastighetsägarna anser därför att det behöver förtydligas vilket underlag som ska publiceras för att andra ska kunna kontrollera bedömningarna och återskapa beräkningarna. Det är också viktigt för att berörda aktörer i praktiken ska kunna få åtgärdernas förenlighet med gällande rätt prövad enligt **artikel 11**.

Anders Holmestig
VD Fastighetsägarna Sverige

Martin Lindvall
Samhällspolitisk chef Fastighetsägarna Sverige